

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1719. usque ad annum 1720

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 55. Summi Pontificis decreta atque Epistolæ ad diversos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67659)

Sæc. XVIII. habuerint hæc controversiæ, ad annum
A. C. 1720. sequentem referemus.

§. LV.

Summi Pontificis decreta, atque Epistolæ ad diversos.

*Epist.
Clem. XI.
pag. 2383.
& seqq.*

Quoniam vero summus Pontifex ex
mutua Protestantium conspiratio-
ne, minis, ac violentiis non leve re-
ligioni Catholicæ detrimentum, & Ca-
tholicis injuriam inferri, haud temere
pertimesceret, hinc datis ad omnes
Germaniæ Præsules literis eos serio
hortabatur, ut Sectariorum machina-
tionibus sese strenue opponerent, ac
Religionis Catholicæ bonum sedulo pro-
curarent. Insuper Albano Nepoti
quem Viennam ablegaverat, injunxit,
ut apud Imperatorem quereretur, quod
tam grave Religionis negotium
inscio ac inconsulto Pontifice deciden-
dum assumpsisset; non levi tamen lo-
latio fuit summo Pontifici, eoquod Im-
perator eidem nuntiaffet, quod Ibra-
himi Bassæ Turcici Legati Interpres &
Janissarorum Aga seu supremus præto-
rianæ militiæ Dux ejurata Mahome-
tis superstitione ad fidem Catholicam
reversi essent, necnon Damianus
Hugo Comes de Vermont Orator
Cæsareus sua apud Ottomanos le-
ga-

gatione defunctus Constantinopoli Sæc. XVIII.
 Viennam feliciter reddisset. Præterea A. C. 1720.

inter crebras, quibus paternus Pontificis animus agitabatur, molestias curasque haud exiguum levamen attulerant literæ Maximiliani Emanuelis Bavaricæ Electoris, qui Pontificem certiore reddiderat, quod ejus Filia Anna Maria relictis mundi & Aulæ illecebris sub suavi Religionis jugo sese Dei obsequio dicandi consilium suscepisset: Eapropter Pontifex jam anno priori die decima octava Decembris ad eundem S. R. J. Electorem hæc perscripsit: „Sanctum Nobilis hujus Puellæ propositum Nos ex tuis literis libenter audivimus, illudque Tibi eo ipso paternæ charitatis affectu in præsens gratulamur, quo inclytam tuam domum aspicimus & quæcumque ei sive fausta sive tristia contingunt, ad Nos ipsos credimus pertinere. Cælestem itaque Sponsam, cujus Nuptiis eadem Nata tua tam arcto fœdere consecrari voluit, enixe rogamus, ut eam spiritu sapientiæ & intellectus, spiritu consilii, & fortitudinis, spiritu scientiæ & pietatis replere dignetur, quatenus cum dies illa retributionis justorum advenerit, ad sempiternæ felicitatis Nuptias cum prudentibus & ipsa virginibus centesimum fructum

„per-

Sæc. XVIII. „perceptura ingredi mereatur, hunc
A. C. 1720. „porro in scopum præfatæ Sanctimo-
 „niali, sicuti postulasti, atque etiam
 „Nobilitati tuæ, Apostolicam Nostram
 „benedictionem peramanter imper-
 „timur. „

Postquam vero eadem Princeps
 summo Pontifici significaverat, quod
 assumpto nomine Emanuelis Theresie
 a Corde Jesu Monachii in Monasterio
 Sanctimonialium Ordinis S. Claræ die ve-
 gesima nona Octobris sacram solemnem
 que professionem editura sit, summus
 Pontifex die decima quarta Novembris
 sequentes unctioe Spiritus sancti pre-
 nas ad eam dedit literas:

„Præcipuum in Domino gaudere
 „argumentum Nobis attulerunt Nobilitatis
 „tatis tuæ die 3. mox elapsi Mensis
 „Octobris perscriptæ literæ, ex quibus
 „gratissimum concepimus Nuntium,
 „quod etsi veteres illi ac insensibilissimi
 „mortalium hostes Mundus nimirum,
 „Caro, & dæmon, pio tuo religiosissimo
 „que proposito vehementer obstiterunt,
 „Christianæ tamen perfectionis amore
 „succensa, divinæque gratiæ præsidio
 „roborata, eorum dolos ac insultus
 „tandem superaveris, institutumque
 „in isto Monasterio regularis vitæ Ty-
 „rocinium feliciter absolveris, quin e-
 „tiam ad emittendam die 29. eiusdem

Sæc. XVIII.

A. C. 1720.

„dem Mensis solemnem Religionis pro-
 „fessionem Te accinxeris, quam sub-
 „inde alacri libentique prorsus animo
 „emissam a Te fuisse non ambigimus:
 „gratulamur itaque Tibi optimum,
 „quod perfecisti, consilium, gratulamur
 „præclarissimas Nuptias, quarum arcto
 „perpetuoque fædere cælesti Sponso
 „copulata es, gratulamur & laudem,
 „quam Tibi quæsvisti, plane immorta-
 „lem; quo enim laudis genere efferi
 „non debet virgo, quæ summo loco nata,
 „in summis opibus delitiisque nutrita,
 „tantis tamque variis sæcularis vitæ
 „blandimentis, velut tenacissimis qui-
 „busdam irretita vinculis, fortiter e-
 „rupit, omnesque simul mundi illece-
 „bras & pompas invicta animi magni-
 „tudine & virtute calcavit, quæ flo-
 „rem adhuc ipsum ineuntis ætatis,
 „quodam fidei gladio, id est, volun-
 „tate succidit, & crucifigens cum Chri-
 „sto carnem suam, vivam sanctam-
 „que hostiam sacravit Deo, præclari-
 „que sanguinis propagationem virgini-
 „tatis amore contempsit. Grande qui-
 „dem est sacrificium, quod fecisti, non
 „leves præterea insidiæ, atque certa-
 „mina Tibi adhuc vincenda supersunt,
 „sed respice coronam, quam Tibi præ-
 „paravit Dominus in æternum. Omne
 „opus, quantumvis grave, fieri leve

Hist. Eccles. Tom. LXX.

Yy so-

Sæc. XVIII. „solet, cum ejus pretium cogitatur,
 A. C. 1720 „& spes præmii solatium est laboris.
 „Non sunt, inquit Apostolus, condigne
 „passiones hujus temporis ad futuram
 „gloriam, quæ revelabitur in Nobis,
 „& momentaneum ac leve tribulatio
 „nostræ æternum gloriæ pondus operatur
 „in Nobis. Arcta & angusta est via,
 „quæ ducit ad vitam, durus ac arduus
 „est limes, qui tendit ad gloriam, per
 „hunc viæ limitem Martyres pergunt,
 „eunt virgines, justi gradiuntur, laza
 „& spatiosa itinera vitanda sunt, le-
 „thales illic illecebræ, & mortiferæ
 „voluptates, illic diabolus blanditur
 „ut fallat, aridet, ut noceat, illic
 „ut occidat. Non est ad magna factus
 „ascensus, quem sudorem, ut Beatus
 „Cyprianus sapienter advertit, perpe-
 „timur, quem laborem, cum conatur
 „ascendere colles, & vertices Montium,
 „quid non tolerandum est, ut alces-
 „damus cælum, si præmium pollicita-
 „tionis attendas, minus est quod labo-
 „ras, levius est, quod toleras. Immorta-
 „litas perseveranti datur, perpetua vita
 „promittitur, Regnum Dominus pol-
 „licetur, & sane nunquam desitutum
 „Magna te merces manet, præmium
 „virtutis grande, munus maximum
 „castitatis, quod si propositi tui magna
 „tudinem dilecta in Christo Filia, que
 „adme-

„admodum de Te Nobis omnino polli- Sæc. XVIII.
 „cemur, vis æquare moribus & per A. C. 1720.
 „omnia Deo conjungi, nunc maxime
 „curam impende, nunc stude, ut ca-
 „lentem recentis professionis fidem no-
 „vus semper pietatis ardor accendat,
 „& teneram adhuc ætatem sanctæ con-
 „versationis usus informet, quidquid
 „in Te primum institueris, hoc mane-
 „bit & ad initiorum tuorum regulam
 „reliqua vita decurret. Finis in ipso
 „exordio cogitandus est. Qualis ad
 „illum ultimum diem pervenire cupis,
 „talis nunc jam esse conare, omnis po-
 „tissimum sollicitudo tua, omnis inten-
 „tio sit cordis custodia, quemadmodum
 „nupta in seculo cogitat, quæ mundi
 „sunt, quomodo placeat viro suo, ita
 „innupta, & virgo assidue cogitare debet,
 „quæ Dei sunt, quomodo placeat Deo,
 „ut sit sancta corpore & spiritu. Ex-
 „citandus præterea Tibi est, spiritua-
 „libus stimulis animus semper, sancta-
 „rumque Virginum exemplis tibi ad
 „imitationem propositis, majori quoti-
 „die fervore inflammandus. Orationis in-
 „stantia, illuminatio lectionis, sollici-
 „tudo vigiliarum diurna & nocturna
 „ejus sunt incrementa. Nihil enim in
 „religiosa vita otio deterius habetur,
 „quod non modo nova non acquirit,
 „sed etiam parta consumit. Sancta vitæ

Yy 2

„ra-

Sæc. XVIII. „ratio processu gaudet & crescit, cessa-
 A. C. 1720. „tione torpet & deficit, quotidianis re-
 „centibusque incrementis roboranda
 „virtus est. Quamdiu sumus in hoc
 „corpore, nunquam Nos ad perfectum
 „venisse credamus, sic enim melius
 „pervenitur, tamdiu non relabimur
 „retro, quamdiu ad ulteriora contendimus.
 „Ast ubi cæperimus stare, descen-
 „dimus, si non relabi, si non descen-
 „dere volumus, currendum est. Quod ut
 „alacrius præstare possis, Jesum Chri-
 „stum Redemptorem nostrum, qui est
 „corona virginum, impense obsecrare
 „non desinemus, ut nedum sensus, ser-
 „mones, & actus tuos jugiter dirigat
 „in lege sua, & in operibus man-
 „datorum suorum, verum etiam eo Te
 „ficere, ac roborare dignetur patribus
 „cælestium consolationum, quibus Ec-
 „lectos suos etiam in hoc sæculo læti-
 „ficare quandoque solet. Cæterum
 „quod ad petitionem attinet, quam
 „instauras, ut dilecto filio Religioso viro
 „Sigismundo Neudeker facultas con-
 „cedatur, audiendi sacramentales con-
 „fessiones non tuas tantum sed etiam
 „sanctimonialium Mariæ Annæ Him-
 „lin, & Joannæ Mariæ Pachmayr
 „ad aliud proximum triennium, ob ju-
 „stas & graves rationes ea in re deside-
 „rio tuo satisfacere nequaquam posse
 „mus.

mus. Quocirca optamus, ut ab ejus
 modi petitione desistas, & voluntati
 nostræ, quam ceteroquin in tua vota
 propensam gerimus, libenter acquie-
 scas, uberem demum cælestium gra-
 tiarum copiam ex animo a Deo pre-
 camur Nobilitati tuæ, cui Apostoli-
 cam benedictionem peramanter im-
 pertimur.,

Sæc. XVIII.
 A.C. 1720.

Cum autem Pontifex V. Petri For-
 rerii, qui Anno 1590. Congregationem
 Dominæ nostræ Monialium a Paulo V.
 1615. confirmatam instituit, Beatifica-
 tionis causam promovere (*) decrevis-
 set, Superiorissa, ceteræque Monia-
 les Monasterii in oppido Bellivicini
 Diæcesis Bellicensis summo Pontifici
 datis literis grates rependerunt, eique
 munus quoddam transmiserunt, quod
 Pontifex gratum habens, ad eas die
 quinta Januarii hoc dedit responsum:

„Devotas grati animi ac filialis ob-
 sequii vestri significationes ob ea, quæ
 in causa Venerabilis Servi Dei Petri
 Fourrier proxime decrevimus, tum
 etiam elegans & Symbolicum munus
 manuum vestrarum labore confectum,
 quod Epistolæ vestræ adjungere vo-
 luit.

Yy 3

(*) Primum Anno 1730. a Benedicto XIII.
 solemniter insertus est Petrus Beatorum
 Albo.

Sæc. XVIII. „luitis, perlibenter excepimus. Ut
 A. C. 1720. „vero vicissim testatum habeatis quam
 „peculiari paternæ charitatis affectu
 „Vos Monasteriumque vestrum in Do-
 „mino prosequamur, & quam præcise
 „de pietate vestra sentiamus, mittimus
 „vobis particulam ligni sanctissimæ Co-
 „cis, in qua Christus triumphavit, &
 „mors mortem superavit in æternum,
 „ut illius præsidio roboratæ facilius &
 „vos de terrenis omnibus triumphare
 „possitis, ac æternæ tandem vitæ præ-
 „mia consequi mereamini. Mittimus in-
 „super nonnullas cereas formas sacro
 „ritu benedictas & Breve Apostolicum,
 „quo cuilibet Vestrum in Mortis articulo
 „plenariam omnium peccatorum re-
 „storum indulgentiam & remissionem
 „quemadmodum a Nobis humiliter
 „stulastis, benigne concedimus. Quæ
 „quidem omnia dilecto filio religio-
 „viro Piart Congregationis Canonice-
 „rum Regularium Salvatoris nostri mu-
 „cupatæ Procuratori Generali, qui
 „propediem isthuc rediturus est, cum
 „hisce nostris literis ad vos perferenda
 „tradi mandavimus. Cæterum a vo-
 „bis enixe flagitamus, ut in præsentibus
 „gravissimis Ecclesiæ ac Sedis Apo-
 „stolicæ necessitatibus precum vestra-
 „rum suffragio, quibus plurimum con-
 „fidimus, divinam Nobis opem concipere
 „valeamus.

„liare satagatis, quatenus ea, quæ ad Sæc. XVIII.
 „Ministerium nostrum pertinent, se- A. C. 1720.
 „dulo ac strenue implere valeamus.

Sub idem tempus Pontifex ad litem-
 „ras, quibus Franciscus de Mailly Rhe-
 „mensis Archiepiscopus de obtenta Pur-
 „puræ dignitate Pontifici grates repen-
 „dit, ad illum die octava Januarii
 „sequentes dedit literas:

„Dum invicto animi robore ac Zelo
 „plane singulari Constitutionem nostram
 „*Unigenitus Dei Filius*, ac in ea non
 „minus Apostolicæ Sedis reverentiam,
 „quam sanam orthodoxamque doctri-
 „nam propugnabas, dum impavidum
 „pectus, tanquam murum, opponens
 „pro Domino Israel ad aspera quæcun-
 „que perferenda potius, quam ad de-
 „flectendum a pio proposito Te para-
 „tum esse palam profitebaris: Nos, qui-
 „bus hæc itentidem multorum literis
 „ac sermone renuntiabantur, excelsam
 „virtutem constantiamque tuam intra
 „cor nostrum ita Tibi gratulabamur,
 „ut tamen intelligeremus digna esse
 „præclara ejusmodi exempla præcipuo
 „aliquo ac insigni Pontificiæ largitatis
 „documento, quo Tibi, ac in Te illis
 „omnibus meritissimis istius inclyti Re-
 „gni Præsulibus, qui tua sectantes
 „vestigia, non modo debitam præfatae
 „constitutioni obedientiam præstiterunt,

Yy 4

„sed

Sæc. XVIII. „sed etiam meliorem causam tecum
 A. C. 1720. „strenue tuendam susceperunt, grata
 „mens nostra perspecta, ut luculenter
 „testata fieret. Quocirca ubi de com-
 „plendo S. R. E. Cardinalium Numero
 „deliberandum Nobis fuit, Te in eum
 „ordinem cooptare illico decrevimus
 „actuque cooptavimus, magna in Do-
 „mino spe freti fore, ut hæc amplissi-
 „mæ dignitatis accessio fiat in Te vir-
 „tutis incrementum, in reliquis autem
 „virtutem, quam hactenus ostende-
 „runt, egregie foveat, atque confir-
 „met. Id porro, quod a Nobis summa
 „voluntate gestum est, grato & oble-
 „quenti animo exceptum a Te fuisse
 „ex diserto literarum tuarum officio
 „libenter audivimus, & peculiari mo-
 „do lætati sumus. Cæterum, quod ab
 „difficultates & impedimenta attinget,
 „quæ interjecta fuisse scribis, ea celsi-
 „tura fore confidimus, huncque in loco
 „pum Nos, quidquid salvo hujus sanctæ
 „Sedis honore ac dignitate congrue
 „præstari posse videbitur, a Nobis de-
 „siderari minime patiemur. Tuam in-
 „terim prudentiam institutamque re-
 „gendi rationem commendantes, pre-
 „teritæ nostræ, ac plane intimæ chari-
 „tatis pignus Apostolicam benedictio-
 „nem tibi dilectæ Fili Noster peraman-
 „ter impertimur. „

Die

Sæc. XVIII.
A. C. 1720.

Die autem decima quarta Septembris Pontifex ad eundem Cardinalem circa controversiam in Galliis finitam ratione Constitutionis *Unigenitus* hæc rescripsit: *Quod ad procellas isthic excitatas attinet, timor quem timebamus evenit Nobis, & quod verebamur accidit, dum eam inibi minime initam fuisse viam, quæ illis sedandis restituendæque tranquillitati vere opportunior, imo prorsus necessaria erat, non sine ingenti animi nostri dolore conspiciamus, sed . . . mentem ea in re nostram maturo quamprimum præhabito examine luculentius explicaturi sumus.*

Cum autem Pontifex compererat, quod Lutherani in Lusatia fidei Catholicæ exercitium præpedire, & Catholicos vexare molirentur, hinc Pontifex die decima quarta Januarii ad Augustum Poloniæ Regem, & Fridericum Augustum ejus Filium Saxonie Electorem hæc perscripsit: „Pluribus argumentis Majestas tua hæctenus testatum fecit eximium Zelum, quo ad orthodoxæ fidei rationes & incrementa promovenda, animarumque salutem curandam incenditur. Propterea non ambigimus, quin libenti animo pronisque auribus excepturus sis officium hoc nostrum, quo majorem in modum nunc a Te postulamus, ut in provincia Lusatiæ tamdiu exoptatam ejusdem Catholicæ

Yy 5

tholicæ

Sæc. XVIII. tholicæ Religionis profitendæ libertatem, quavis rejecta mora, decernere, ac indulgere velis; iisque adhibitis rædiis, quæ pro spectata prudentia tua magis opportuna ac efficacia judicaveris, caveas, ut Neocatholici nedum bonis sed etiam muneribus, ac privilegiis omnibus, quibus antea potiebantur, pacifice potiri & gaudere pergant. Quodsi feceris, quemadmodum Te facturum esse prorsus confidimus, cum præsertim id ipsum claræ memoriæ Leopoldo, dum vixit, Imperatori *Electo* expresse pollicitus fueris, tunc cum ille memoratam Lusatix Provinciam Tibi cessit, firmam in spem erigimur fore, ut ejusdem Provinciæ populi, quos cæteroqui optima indole ac singulari docilitate præditos esse accepimus, ab iis, in quibus versantur, erroribus ad veritatis semitam, divina optulante gratia, revocari facile ac cito possint. Hoc sane factò, Charissime in Christo Fili Noster præcipuam tibi gloriam & laudem ac singulare apud Deum meritum comparabis.

Dudum Venetorum respublica Petro Ottobono infesta erat, eoquod non modo Gallici Regni Protector esset, sed ad Palatium suum etiam appensis Franciæ insignibus sese totum Galliarum Regis obsequio dicasset; Eapropter tanquam

quam patriæ hostis (*) omnibus suis proventibus, bonis & beneficiis, quibus in Veneta ditione fruebatur, indeque expulsa tota Ottobona stirpe a Veneto Senatu spoliabatur: Violenta hæc agendi ratio tantopere Franciæ Regem offendit, ut totam suæ indignationis molem in Rempublicam proxima occasione effundere decerneret. Conciliatoris partes agebat Pontifex pacis studiosissimus, ac ipse etiam Josephus Cardinalis Tremollius tantum apud Regem effecit, ut is summo Pontifici fidem faceret, gravem hanc Regis indignationem cessaturam, quam primum Veneti Ottobono Cardinali sua bona ac reditus restituissent: cum ergo Pontifex id a Veneto Duce & Senatu post fervidas sollicitationes obtinuisset, mox Ludovicum Franciæ Regem cum Republica conciliare nitentur, hancque in rem die vigesima tertia Januarii has ad eum dedit literas.

Sæc. XVIII.
A. C. 1720.

Dilectus Filius Eques Nicolaus Duodo Venetæ Reipublicæ apud Nos & hanc sanctam Sedem Orator proxime Nobis exposuit, ejusdem Reipublicæ Sena-

(*) Ad ipsius Palatii sui fores quidam mordaci dictorio hæc inscripsit verba: *Petrus ad Galli tantum negavit suam patriam.*

Sæc. XVIII. Senatores enixis postulatis nostris,
A. C. 1720. quibus pro pastoralis officii debito
 eos indefinenter urgere non præter-
 misimus, adductos liberæ dispositio-
 ni nostræ tandem relinquere dece-
 visse Ecclesiasticos omnes proventus
 ac redditus ad dilectum filium Nostrum
 Petrum S. R. E. Cardinalem Ottobo-
 num in Veneta ditione spectantes, sub-
 latis iis, quæ jamdudum interjecerant,
 impedimentis, ne ab ipso Cardinali per-
 ciperentur. Addidit idem Orator, præ-
 fatis Senatoribus in ejusmodi delibe-
 ratione illud fuisse propositum & con-
 stitutum, ut non modo Nobis, memo-
 ratoque Cardinali debitam justitiam
 redderent, verum etiam Majestati tue
 rem gratam facerent, adeoque mereri
 possent, ut (quod semper maxime
 optarunt) in pristinum Regiæ tuæ be-
 nevolentix statum restituerentur. Hanc
 porro in spem Nos ipsi eos ereximus,
 confisi verbis, bonæ me. Josephi, dum
 viveret S. R. E. Cardinalis de la Tre-
 moille, qui non semel Nobis affirmavit,
 finiendum prorsus fore Venetæ Rei-
 publicæ cum Majestate tua dissidium,
 statim ac prædicti Cardinalis Ottoboni
 res cum ipsa Republica compositæ
 fuissent. Cum itaque, benedicente Do-
 mino, id modo contigerit, fidenti plane
 animo, quam enixe in præsens a Te
 flagi-

flagitamus, ut eandem Rempublicam Sæc. XVIII.
 in illum apud Te gratiæ locum, quo A. C. 1720.
 apud clarissimos Majores tuos fuisse
 gloriatur, restituere benigne velis, mi-
 nime dubitantes, quin ipsa vicissim ea
 omnia, quæ Tibi debentur, devoti stu-
 dii sui argumenta præbere parata sit.
 Id autem eo etiam impensius a Te pos-
 cimus, quo magis præfatam Rempu-
 blicam ob res adversus infideles, etiam
 recens, præclare gestas diligimus, eam-
 que, ut Italiæ propugnaculum contra
 barbarorum furorem, summopere æsti-
 mamus, & hoc peculiari nomine a Te
 quoque plurimi fieri non ambigimus,
 quamobrem officium hoc nostrum optato
 fructu cariturum non esse certo Nobis
 pollicemur de perspecta animi magni-
 tudine Majestatis tuæ.,,

Nec his contentus Pontifex, insu-
 per ad Philippum Aurelianensem Du-
 cem, Regnique Administratorem ea-
 dem die hæc perscripsit: „Cum nun-
 quam destiterimus, Pontificii Muneris
 Nostri impellente sollicitudine Venetæ
 Reipublicæ Senatores vehementer ur-
 gere, ut impedimenta removerent ab
 ipsis dudum injecta, ne dilectus Filius
 Noster Petrus S. R. E. Cardinalis Otto-
 bonus Ecclesiasticos proventus, quos
 obtinet in Veneta ditione percipere pos-
 set, justissimum tandem propositum be-
 nedi-

Sæc. XVIII. nedicente Domino, assecuti sumus. Di-
 lectus siquidem Filius Eques Nicolaus
 Duodo ejusdem Reipublicæ apud Nos
 & hanc sanctam Sedem Orator nuper-
 rime Nobis significavit, Senatores præ-
 dictos publico Decreto sanxisse, ut me-
 morati proventus liberæ dispositioni,
 arbitrioque Nostro relinquerentur, si-
 mulque explicavit illos in hanc deli-
 berationem eo libentius venisse, quo
 certius considerent sibi valituram fore
 ad promerendam pristinam gratiam Re-
 gis Christianissimi, quam ob memorata
 impedimenta in eos commotum fuisse
 non ignorabant. Ejusmodi spe Nos
 ipsi postulata nostra confirmamus, cum
 bonæ memoriæ Josephus, dum vixit,
 S. R. E. Cardinalis de la Tremoille nos
 semel Nobis declaravit, Venetam Rem-
 publicam tunc cum ista Aula reconci-
 liandam fore, cum præfata impedi-
 menta e medio sublata fuissent, quæ
 cum ita se habeant, scriptis hac ipsa
 die aliis nostris in simili forma Brevis
 literis, eundem Regem Christianissi-
 mum enixe rogamus, & obtestamur,
 ut prædictam Rempublicam in eum
 gratiæ locum, quem apud clarissimos
 ejus Majores semper obtinuisse gloria-
 tur, restituere benigne velit. Id pro-
 fecto Nos majorem in modum cupi-
 mus, tum quia ipsam Rempublicam
 sum-

summopere diligimus, & plurimi æstimamus, tum etiam quia ad Christianæ Rei securitatem, & orthodoxæ Religionis tutelam pertinere arbitramur, ne ejusmodi reconciliatio diutius differatur. Quocirca a perspecta æquitate, ac humanitate tua etiam, atque etiam in præsens postulamus, ut auctoritate qua polles, negotium hoc quamprimum perfici, optatumque ad exitum perducis strenue cures, facturus in eo rem maxime Nobis gratam acceptamque, quemadmodum, oblata occasione, præcipuis paternæ nostræ charitatis documentis testatum Tibi facere non omitemus.

Sæc. XVIII.
A.C. 1720.

Denuo Avenionenses apud Pontificem vehementer querebantur, quod ipsis nonnulla, quæ sibi alluvionis jure deberi credebant, a Franciæ Regis Ministris eriperentur. Horum igitur partes suscepturus Pontifex ad Philippum Aurelianensem Ducem die quinta Martii hanc transmisit epistolam.

„Civitatem nostram Avenionensem ob perspectam fidei ac devotionis sinceritatem cum multiplicibus ac præclaris in hanc sanctam Sedem promeritis conjunctam, præcipuo quodam paterni amoris sensu complectimur, eique felicitia ac tranquilla omnia contingere peroptamus: quocirca non sine gravi animi

Sæc. XVIII. animi nostri molestia nuper accepimus,
 A. C. 1720. quod etsi quidquid Rhodanus Annis
 ejusdem civitatis agro per alluvionem
 adjecit, jure gentium ipsimet civitati
 acquisitum censeatur, ejusque possessionem
 Avenionenses hucusque pacifice obtinuerint: nihilominus incolæ loci des
 Angles nuncupati alluvium ejusmodi
 fundum in præsens usurpare cõentur,
 quinimo implorata Regionum officia-
 lium auctoritate, eum jam cuidam ex
 præfatis incolis in feudum assignari cu-
 raverint, unde non levis contentio nã
 inter utramque partem, ac dissidiorum
 seges oriri poterit. Cum itaque má-
 xime Nobis cordi sit ac esse debeat, ut
 omnis perturbationum occasio præce-
 datur, & quod justitia exegerit, in-
 tuatur, eximiam animi tui æquitatem
 impense requirimus, & hortamur, ut
 ab iis, quæ Regii officiales hac in re
 decreverint, omnino supersederi man-
 des, & Commissarios deputare velis,
 qui unacum aliis a Nobis deligendis
 ad locum, de quo disceptatur, acce-
 dant, auditisque partibus, quod juris
 esse censuerint, rite ac certe consti-
 tuant. Hac eadem ratione pluries obor-
 tas id genus controversias cum Regi-
 bus Christianissimis, qui ceteroqui me-
 moratam civitatem præcipua benevo-
 lentia respicere, atque etiam beneficiis
 ornate

ornare omni tempore consueverunt, Sæc. XVIII.
 amice compositas fuisse satis constat. A. C. 1720.
 Quamobrem tot tantisque exemplis
 innixi, votis nostris, ac simul Avenio-
 nensium precibus Te facile obsecun-
 daturum sane non ambigimus. .,

Postquam vero Pontifex contra
 Pontificias Constitutiones in Galliis e-
 dictum fuisse promulgatum noverat, illud
 abrogari, ab eodem Aurelianensi Duce
 petiit, datis die vigesima quinta Martii
 hisce literis.

„Nostro officio satisfacturi Tibi in
 præsens significare compellimur gra-
 vem sane atque molestam sollicitudi-
 nem, quam animo concepimus, ubi
 primum Nobis innotuit, Edictum isthic
 Mense Decembri anni mox elapsi ejus-
 dem Regis Christianissimi nomine pro-
 mulgatum; quo quidem Edicto Con-
 stitutiones ab aliquibus Romanis Pon-
 tificibus Prædecessoribus nostris editæ,
 quoad Prioratus & beneficia ad nonnul-
 las Congregationes Regulares in isto
 florentissimo Regno pertinentia, decla-
 rantur ac immutantur, seu verius ab-
 rogantur, & alia plura decernuntur,
 per quod non modo peculiaribus ea-
 rumdem Congregationum statutis, Ca-
 nonicis Sanctionibus & Ecclesiasticæ
 disciplinæ non leve detrimentum infer-
 tur, sed Apostolicæ potissimum Sedis
 Hæc. Eccles. Tom. LXX. Zz Jura

Sæc. XVIII. Jura læduntur, ad quam duntaxat de
 A. C. 1720. memoratis Prioratibus ac beneficiis ju-
 dicio spectat, cum ejus sit legem in-
 terpretari, moderari, ac etiam ubi
 necessitas postulat, rescindere, qui le-
 gem condidit. Quamvis autem non-
 nulla ejusdem edicti capita æquis ra-
 tionibus bonoque publico innixa videan-
 tur, cum tamen a sæculari, quantum-
 vis sublimi, adeoque minus legitima
 potestate prodierint, robor & effica-
 ciam obtinere non posse manifestum est.
 Quamobrem Te, dilectissime in Christo
 Fili Noster, quo majori possumus a-
 nimi studio hortamur & obtestamur,
 ut pro perspecto tuo justitiæ Zelo, at-
 que filiali in eandem sanctam Sedem
 observantia, Ecclesiasticæ auctoritatis
 indemnitati consulas, nec ullatenus
 patiaris, Te Regni Rectore terminos
 illos violari, quos Sacerdotium inter
 & imperium Patres nostri posuerunt.
 Ceterum Nos, ut abusibus, qui in
 dispositione prædictorum Prioratum
 ac beneficiorum irrepsisse dicuntur, rite
 ac recte occurratur, auctoritatem no-
 stram interponere, & siquid aliud in
 præfatis Congregationibus corrigend-
 um fuerit, opportunis adhibitis re-
 mediis corrigere regularemque in eis
 disciplinam omni ope & conatu promo-
 vere sumus paratissimi, quemadmodum
 dille

dilectus Filius Magister Bartholomæus Sæc. XVIII.
 Maffeus in utraque signatura nostra A. C. 1720.
 Referendarius, nostrique cubiculi Pro-
 præfectus Tibi fusius coram explicabit.
 Ejus itaque verbis plenam habere fi-
 dem poteris. „

Jam tertio Caspar Ignatius Brixi-
 nensis Episcopus a Pastoralis sarcina li-
 berari postulabat, Pontifex vero ejus
 voto haud cedendum ratus, hæc ad
 eum die vigesima nona Martii feria
 quarta in Paresceve perscripsit.

„lis suadentibus rationibus, quas
 Fraternitati tuæ non semel abunde si-
 gnificavimus, ecce jam tertio aures oc-
 cludere cogimur petitioni, quam re-
 novas, ut onerosam pastoralis officii
 sarcinam deponere Tibi permittamus.
 Nihil enim in nuperis tuis literis ad Nos
 de hoc argumento conscriptis affertur,
 quod alias a Te propositum, ac a No-
 bis mature perpensum solideque reje-
 ctum non fuerit. Quamobrem expe-
 dire ducimus, Venerabilis Frater, imo
 etiam spectatæ virtuti tuæ omnino con-
 gruere arbitramur, ut tandem ejusmodi
 cogitationem ab animo prorsus exclu-
 das, atque depellas, susceptumque pa-
 storale Ministerium, quod hactenus
 tanta cum tui nominis laude, tanta-
 que cum tui gregis ædificatione, ac
 spiritali bono gessisti, strenue libenter-
 que,

Zz 2

que,

Sæc. XVIII. que, quoad supremo pastorum Principi
 A. C. 1720. placuerit, obire pergas. Si enim (ut
Beati Gregorii verbis utamur) *Unigenitus Patris pro explenda utilitate omnium, de secreto Patris egressus est ad publicum nostrum: Nos quid dicturi sumus, si secretum nostrum præponimus utilitati proximorum?* Quodsi magnæ difficultates, ut scribis, plurimique labores in istius Ecclesiæ administratione Te circumstant: decet profecto sapientiam, decet honorem tuum, ut non convertaris in die belli, sed induaris fortitudine tua ac in illa statione constanter maneat, in qua Te Dominus collocavit. Jacta igitur curam tuam in eo, qui non dabit in æternum fluctuationem justo, quiq; mittere Tibi valet auxilium de sancto, quo roboratus difficultates vincas, labores sustineas, tuumque Ministerium ita demum impleas, ut ampliora in dies merita Tibi parare, & meritorum mercedem illam magnam nimis, ad quam unice tendere debemus, accipere aliquando possis. Hunc porro in finem omnia, quæ vel ab hujus sanctæ Sedis auctoritate, vel a paterna nostra & plane intima charitate suppeditari Tibi poterunt, adjumenta semper expecta, quemadmodum dilectus filius Religiosus vir Christophorus Miller Societatis Jesu Presbyter, cui mentem

nostram diserte aperuimus, Tibi uberius Sæc. XVIII.
explicabit. Eidem insuper Religioso A. C. 1720.
viro ad Te perferendam, nostroque no-
mine donandam tradidimus, cum au-
thentico testimonio, particulam ligni
sanctissimæ Crucis, cujus Brachiis,
hac ipsa die pretium pependit sæculi,
ut in ea habeas non modo perenne
Pontificiæ nostræ erga Te benevolen-
tiæ pignus, sed etiam efficax, atque
præclarum Redemptoris nostri patien-
tiæ exemplum, ac simul ad fortiter to-
lerandas cum Episcopali munere
conjunctas tribulationes, præsidium,
& munimentum singulare. „

Intellexerat Pontifex in Arelatenſi
Archiepiscopatu quædam contra
Constitutionem *Unigenitus* tractari,
quapropter nulla mora Jacobum Archi-
episcopum desuper monuit, hæcque
ad eum die decima quinta Maij rescrip-
sit. „ Quod ad Constitutionis nostræ
Unigenitus Negotium attinet, magna
cum animi nostri admiratione ex pu-
blicis istarum partium nuntiis inaudi-
vimus, quædam nunc maxime. Nobis
prorsus insciis isthic pertractari, quæ
nullo pacto probare, imo nec etiam to-
lerare, aut dissimulare unquam pote-
rimus, quamobrem non immerito ve-
remur, ne veteri dolori nostro nova
dolendi materia suppeditetur. Illud

Sæc. XVIII. nihilominus non leve Nobis præbet so-
A. C. 1720. latium, quod Fraternitatem tuam stre-
 nue, constanterque persistere cerui-
 mus in proposito jugiter adhærendi so-
 lidæ illi ac inviolabili Petræ, adversus
 quam portæ inferi nunquam prævaler-
 unt, nec sane ambigimus, quin pium hoc
 tuaque virtute maxime dignum consi-
 lium omni tempore inconcussa tueri
 pergas, cum præsertim Nemo Te me-
 lius intelligat sanam doctrinam, ac fi-
 dei veritatem in prædicta Constitutione
 nostra inveniri, solidamque pacem non
 alibi quærendam esse, quam in ei de-
 bita sincera submissione & obedientia.

Insuper Pontifex comperto, quod
 sæcularis Curia Nancei in Lotharinga
 quemdam Ecclesiasticum a possessione
 bonorum Ecclesiasticorum eiecerit,
 mox die prima Julii remedium oppo-
 nere intentus, has ad Franciscum Lu-
 dovicum Comitem Palatinum Rheni &
 Trevirensis Archiepiscopum literas
 dedit:

„Æqua non minus Nobilitati Tuae
 quam Nobismetipsis est expostulatio
 cum sæculari curia Nancejana, quod
 ejecto a possessione bonorum tempora-
 lium parochialis Ecclesiæ de Rolingen
 istius Diæcesis dilecto filio Andrea
 Krapf, cui tamen in examine, seu
 concursu coram Te habito juxta decre-
 tum

tum Tridentini Concilii approbato, & Sæc. XVIII.
 magis idoneo judicato eandem paro- A. C. 1720.
 chialem Ecclesiam Nos rite, ac ordine
 contulimus, præfata bona temporalia
 assignare ausa fuerit, dilecto pariter
 filio Petro Gentot, qui licet hoc ipsum
 beneficium a Nobis subinde impetra-
 verit, ut præsentatus a dilectis itidem
 filiis Priore & Monachis Monasterii Bu-
 fonis villæ nuncupati Ordinis sancti
 Benedicti, cui illud antiquitus unitum
 fuisse prætenditur: cum tamen literas
 Apostolicas ei a Nobis in forma: *di-*
gnum, concessas Ordinario loci, cui di-
 rectæ fuerunt, exhibere, ut par erat,
 abnuerit, Nobis exposita non justifica-
 verit, & ab eodem Ordinario, prævio
 necessario examine, idoneus repertus,
 approbatusque non fuerit, omni pror-
 sus carebat justo titulo, nec ullo modo
 a quoquam multoque minus a præfata
 curia sæculari in possessionem ejusmodi
 temporalium bonorum induci poterat.
 Quocirca illatam cum Apostolicæ au-
 thoritati, tum etiam tuæ ordinariæ ju-
 risdictioni injuriam sarciri cupientes,
 communem nostram querelam, atque
 rationes, quibus innititur, scripto ex-
 plicatas ad dilectum filium Nobilem
 virum Leopoldum Lotharingæ & Barri
 Ducem per illius Administrum apud Nos
 degentem deferri curamus, eumque

Sæc. XVIII ferio admoneri mandamus, ut iis,
 A. C. 1720. quæ a præfata curia Nanceiana in hac
 caussa perperam gesta sunt, quamprimum
 occurrat. amotoque Petro Gentot
 injusto detentore, Andream Krapf ad
 possessionem prædictorum bonorum
 temporalium, qua contra jus fasque
 exutus fuit, omni sublata mora redin-
 tegrari præcipiat, qua secuta redinte-
 gratione liberum postmodum erit eidem
 Gentot, prævia absoluteione, qua indi-
 get, a censuris, quas eum incurrisse
 compertum est ob recursum ad Judices
 Laicos, jura sua in competenti judicio
 coram judicibus Commissariis a Nobis
 proxime deputatis experiri. Eam vero
 de singulari pietate ac æquitatis studio
 præfati Leopoldi Ducis, tum etiam
 de filiali in hanc sanctam Sedem, Nosque
 ipsos reverentia gerimus opinionem,
 ut vereri nequaquam possimus, quin
 ipse paternis adhortationibus monitis-
 que nostris prompto animo, ut debet,
 obtemperaturus sit. Ubi tamen secus
 accideret, aut longior mora votis no-
 stris interponeretur, tui muneris erit,
 adhibitis remediis a sacris Canonibus
 constitutis, Curiam Nanceianam ad
 rescindenda ejusmodi attentata, ac
 præsertim ad restituendam memorato
 Andreæ Krapf dictorum temporalium
 bonorum possessionem adigere, ut in-
 flictum

flictum utrique Jurisdictioni vulnus hoc Sæc. XVIII. A. C. 1720.
 pacto sanetur, ac idem Parochus, qui
 interea portat pondus diei & æstus,
 temporales Ecclesiæ redditus perci-
 pere, quemadmodum æquum est, suos-
 que in usus convertere possit.,

Postquam Damianus Hugo Cardi-
 nalis de Schönborn ad Episcopatum
 Spirenses promotus fuerat, sacrum
 mox Presbyteratus Ordinem suscepit,
 ac propterea a Papa commendatus has
 die vigesima quarta Augusti literas
 accepit :

„Ex tuis die decima sexta mox e-
 lapsi Mensis Augusti ad Nos datis lite-
 ris perlibenter audivimus, Te sacrum
 Presbyteratus ordinem suscepisse ac in
 primo, quod Deo Optimo Maximo ob-
 tulisti, Missæ sacrificio assiduum cæle-
 stis gratiæ præsidium Nobis humiliter
 implorasse, ut Apostolicæ servitutis
 onus, quod difficillimis hisce tempori-
 bus in dies revera gravius experimur,
 strenuo constantique animo sustinere,
 Majoremque divini Nominis gloriam
 promovere possimus. Laudamus ita-
 que filiale tuum erga Nos studium piis-
 que tuis precibus indefinenter adju-
 vari cupientes, ejusmodi suffragium
 quam enixe a Te postulamus. Per-
 gratum insuper Nobis fuit, quod de
 suscipiendo quamprimum consecrationis

Sæc. XVIII. munere cogites, ut injuncti Tibi Pa-
A. C. 1720. storalis officii partes usquequaque obire
 possis, gregisque tuæ fidei crediti ne-
 cessitatibus jugiter subvenire. Cæte-
 rum hac occasione animo reputantes
 dilectum Filium Fridericum Carolum
 Electum Arcadiopolitanum Fratrem
 tuum, quo jamdudum, ut probe nosti
 Coadjutor in Bambergensi Ecclesia con-
 stitutus a Nobis fuit, etsi jussu nostro
 pluries admonitum, nunquam tamen
 hactenus adduci potuisse, ut sacrum
 Presbyteratus ordinem, ac subinde
 Episcopalis consecrationis munus ex
 sacrorum canonum præscripto suscipe-
 ret: Nobis temperare non possumus, quin
 modo Te impense hortemur & requi-
 ramus, ut illum, cujus cæteroqui vir-
 tutes eximiusque imprimis Catholice
 Religionis tuendæ zelus, luculento No-
 bis testimonio commendantur, Frater-
 nis vocibus & monitis, tuique ipsius
 proposito exemplo acrius incitare, ac
 impellere studeas ad ea tandem per-
 ficienda, quæ sine magno bonorum om-
 nium offensione, majori honoris & con-
 scientiæ suæ labe, maximaque animi no-
 stri molestia longius differre nequa-
 quam potest. ,,

Jam dudum controversa erat posses-
 sio feudi Cornilii, quod Parmensis Epi-
 scopus ad Mensam Episcopalem, Parmen-

mensis vero Ministri ad Ducem perti- Sæc. XVIII.
 nere contendebant: ut ergo hæc lis A. G. 1720.
 tandem amica compositione finiretur,
 Pontifex die vigesima quarta Augusti
 Franciscum Farnesium Parmæ & Pla-
 centiæ Ducem sollicitabat, datis ad eum
 hisce literis:

„Etsi præter obligationem, quæ
 ex divini non minus, quam humani
 juris regulis cuilibet sacro Antistiti in-
 hæret, Ecclesiæ fidei suæ creditæ ra-
 tiones strenue tuendi, Venerabilis Fra-
 ter Camillus Episcopus Parmensis ar-
 ctius etiam obstringeretur litem profe-
 qui Anno 1626. Rotæ Romanæ Audi-
 torio commissam pro recuperatione feudi
 Cornilii, ex peculiari decreto a Con-
 gregatione Venerabilium Fratrum no-
 strorum S. R. E. Cardinalium Concilii
 Tridentini Interpretum edito An. 1655.
 quo illius Prædecessor monitus fuit te-
 neri sub interminatione divini iudicii
 memoratum castrum, uti ad Mensam
 Episcopalem spectans, ab occupantibus
 vindicare, nec tantam jacturam per-
 mittere debere: Nihilominus idem
 Episcopus observantiæ morem gerens,
 quam plane singularem Nobilitati tuæ
 profitetur, a quacunque judiciali pe-
 titione sibi hætenus temperavit, con-
 fessus fore, ut ejusmodi controversia
 amicabili tandem compositione dirimi
 posset,

Sæc. XVIII. possit, quemadmodum alias, nempe
A. C. 1720. Anno 1656. inter autedictum ejus Præ-
 decessorem, & bon. me. Ducis paren-
 tis Tui Administros speciali pactione
 publicas in Tabulas relata conventum
 fuit. Cum autem nihil hucusque ge-
 flum fuisse satis constet, præfatus Epi-
 scopus plurimum timens, ne officii sui
 partibus hac in re defuisse videri pos-
 sit, gravem, qua ob id angitur, cu-
 ram, atque molestiam in sinum pater-
 næ nostræ charitatis effundendam exi-
 stimavit. Nos igitur pro pastoralī,
 quam gerimus, omnium Ecclesiarum
 sollicitudine, non tam ejusdem Præ-
 fulis conscientiæ tranquillitati, quam
 Parmensis Ecclesiæ indemnitati consi-
 tum esse cupientes, primum quidem
 devotos ac justos ejusdem Episcopi
 sensus Tibi significamus: deinde a per-
 spectā animi tui æquitate ac religione
 petimus, ut rationum momenta utrius-
 que partis amice expendi patiaris
 quamprimum, aliisque expensis pro
 singulari prudentia Tua modum inve-
 nias, quo ejusmodi liti finis impona-
 tur, concordiaque inter Ecclesiam Parmensem ac Nobilitatem Tuam tanto-
 que necessaria in dies arctius stabilita
 & confirmata, nedum idem Episcopus,
 sed etiam Nos ipsi, ab omni conscien-
 tiæ scrupulo eximamur. „

Jam

Jam supra meminimus, quod qui- Sæc. XVIII.
dam schismaticus Patriarcha Armenus A. C. 1720.
de Ezmiazin & quidam Minas Varta-
biet Patres Missionarios Cappucinos
ceterosque Armenos Catholicos inique Vid. supra
vexarint: cum autem Barnabas Aspa- pag. 367.
hamensis Episcopus Papam hoc anno
certiorem redderet, quod Princeps
Tesslis in Provincia Georgiæ hos con-
gruis pœnis afficere & ad sarcienda
damna compellere decreverit. hinc
Pontifex die decima quarta Septem-
bris hunc Principem obtestabatur, ut
harum vexationum auctores insigni a-
liqua animadversione plectat, omnia-
que detrimenta, quæ tum Missionarii-
tum etiam alii Catholici prædicti im-
merito passi fuerunt, per eos quampri-
mum reparari curet, ac demum ipso-
rum furorem & audaciam auctoritate
sua ita coerceat, ut nihil in posterum
contra Catholicam religionem, ejus-
que professores attentare præsumant.
Qua ratione non Papæ tantum sed e-
tiam sublimibus Christianæ Reipublicæ
Principibus, qui datis ad Persarum Re-
gem literis de hujusmodi persecutione
graviter conquesti sunt, rem gratissi-
mam plane facere, & Pontifici quo-
tiescunque occasio suppetet ejus satis-
faciendi optatis congruam prorsus vi-
cem sibi posse polliceri rescripsit.

Insigne

Sæc. XVIII. Insigne etiam Pontificiæ æquitatis
A. C. 1720. erga benemeritos, & liberalitatis in
 egenos monumentum est epistola ejus-
 dem ad Henricum Massiliensem Epi-
 scopum die decima quarta Septembris
 data, quam integram inseri haud in-
 gratum erit:

„Ubi primum ex publicis nuntiis diram
 Epidemiæ luem isthic grassari cognovimus, etsi ejusmodi calamitati peccata hominum ac potissimum nostra causam non levem præbuisse veramur, cum Deus his quoque flagellis iram suam in populos non obscure quandoque significare consueverit, pro peculiari tamen paternæ, qua semper istam civitatem respeximus, charitatis affectu magno ut par erat, dolore perfusi sumus. Illud nihilominus afflicto coram nostro non modicum levamen attulit, quod animo reputaremus ejusdem civitatis regimini Antistitem præesse singulari probitate zeloque præditum, qui non modo eo morbo laborantibus spiritualia, atque temporalia, quæ posset, adjumenta sedulo tribuere non prætermitteret, verum etiam piis enixisque suis precibus in tempore iracundiæ reconciliator accedens, divinam indignationem omni ope avertere satageret. Hanc porro egregiam nostram de Fraternitate tua opinionem præclare
 con-

confirmarunt plurimorum literæ, at- Sæc. XVIII.
que sermones, quin etiam epistola tua A. C. 1720.
ad dilectum filium cognominatum de
Gaij Canonicum pœnitentiarum Ave-
nionensem die quarta mox elapsi Mensis
Augusti conscripta. & nuper ad Nos allata,
ex quibus omnibus Te animam tuam,
boni pastoris exemplo, pro ovibus fidei
tuæ creditis dare paratum esse, adeo-
que peste afflatos frequenter invisere,
paterno affectu consolari, opportunis-
que monitis ad implorandam a di-
vina bonitate peccatorum veniam ex-
citare: illis insuper Ecclesiæ sacra-
menta propriis etiam manibus admi-
nistrare, iis autem, qui non tam morbo,
quam fame premuntur, necessaria ad
vitæ sustentationem alimenta conqui-
rere: omnia demum optimi, vigilan-
tissimique Præsulis officia cumulate o-
bire percepimus. Repleti itaque sumus
consolatione, & superabundavimus
gaudio, perspicientes Te perfecta illa
incensum charitate, quæ foras mittit
timorem, nullum tam necessario tem-
pore subterfugere laborem, nulla con-
tagionis pericula devitare, nullo tan-
dem Mortis metu affici: quæ nimirum
propter eximiam pietatem, & robu-
stam fidem suscepta priscorum Christifi-
delium religioni parum a Martyrii splen-
dore abesse visa fuit. Quocirca ad opi-
nandum

Sæc. XVIII. nandum adducimur funestam hanc
 A. C. 1720. lucem cælitus immissam fuisse, tam ut
 contumaces peccati pœnam sentientes,
 ad demittendam aliquando cervicem
 præstandamque huic sanctæ Sedi de-
 bitam obedientiam flecterentur, tum
 etiam, ut amplior exercendi præstan-
 tem virtutem tuam, tuæque prome-
 rita cumulandi campus Tibi ipsi aperi-
 retur. Quoniam vero pontificiæ solli-
 citudinis ratio a Nobis exigit, ut Te
 pastoralis munere tam egregie perfun-
 gentem non solum dignis prosequamur
 laudibus, sed etiam quibuscunque pos-
 sumus spiritualibus, ac temporalibus
 subsidiis zelum tuum ultro, tuisque non
 expectatis precibus, adjuvemus, pro-
 pterea referatis Ecclesiæ thesauris, qu-
 rum dispensationem humilitati nostræ
 commisit Altissimus, quam plures in-
 dulgentias Clero populoque Tibi com-
 misso, in præsentibus necessitatibus be-
 nigne elargiti sumus, quemadmodum
 expecialiari nostro diplomate, quod cum
 hisce nostris literis ad Te perferetur,
 uberius Tibi constabit. Insuper duo
 circiter frumenti modiorum, seu rub-
 rorum, ut vocant, millia mensuræ Ro-
 manæ, ære nostro coempta, isthuc
 quantocitius ad Te mitti mandavimus,
 ut ea egenis, tanquam intimæ nostræ
 commiserationis argumentum, ad vi-
 tam

tam sustentandam arbitrato tuo gratis Sæc. XVIII.
A. C. 1720.
distribuere possis. Cæterum omnipotentem Dominum humiliter exorare non desinemus, ut cito anticipent istum gregem misericordiæ suæ, quæ & eum ab erroribus universis potenter absolvant, & a totius eripiant perditionis incursum.

Eximio etiam Divini cultus Zelo animatus Pontifex Didacum Archiepiscopum Toletanum die decima nona Novembris datis literis hortabatur, ut decentius sacrum Viaticum ad ægrotos deferri curaret: „Non absque peculiari, inquit Pontifex, animi nostri admiratione nuper audivimus, quod licet in Matritensi oppido Christianæ pietatis cultus, benedicente Domino, majorem in modum vigeat, ejusque non raro præclara spectentur exempla: Nihilominus sanctissimum Euchariæ Sacramentum, cum illic ad infirmos deferri contingit, debitis defituatur obsequiis, ac plerumque a Parocho, vel alio Sacerdote, sine Baldachino, ut vocant, vel umbella, sine luminibus, & sine ullo fidelium comitatu indecenter gestetur. Non equidem ambigimus, quin Fraternalitas Tua, statim ac in nupera sua ad istam Toletanam Ecclesiam translatione gravem ejusmodi abusum cognoverit,
Hist. Eccles. Tom. LXX. Aaa „pro

Sæc. XVIII. „pro pastorali vigilantia sua, perspecto-
 A. C. 1720. „que singulari Zelo, quam celeriter
 „illi prospicere ultro curaverit. Nihilo-
 „minus Pontificia nostra omnium Ec-
 „clesiarum sollicitudine impellente, præ-
 „termittendum Nobis non esse duxi-
 „mus, quominus sensum hac in re no-
 „strum Tibi significarem, ut monitis
 „illis, atque mandatis, quibus memo-
 „rati oppidi parochos ad sacram hanc
 „functionem deinceps ea reverentia,
 „devotione ac dignitate, quæ nedum
 „tanti Misterii Majestati, sed loci iti-
 „dem amplitudini, ac Nobilitati ma-
 „xime convenit, peragendam excitabis,
 „Apostolicæ etiam hortationis nostræ
 „pondus adjicere valeas. Hunc pono
 „in scopum, cum præteritis annis,
 „tempore scilicet, fel. rec. Innocentii
 „Papæ XII. Prædecessoris Nostri in
 „hac alma urbe nostra sancitæ, typis-
 „que editæ fuerint quædam Regule
 „pro delatione ejusdem Augustissimi Sa-
 „cramenti ad ægrotos observandæ,
 „quorum usus ad instaurandam augen-
 „damque illius venerationem plurimum
 „hic profuisse dignoscitur, earundem
 „regularum libellum cum præsentibus
 „nostris literis ad Fraternalitatem Tuam
 „perferri mandavimus, ut eas non in
 „Matritensi tantum Oppido sed in ali-
 „liis quoque tuæ Jurisdictioni subjectis
 „locis

„locis observari, & in morem induci
 „studeas. In eodem libello perspicias
 „insuper sacras indulgentias, quæ ubi-
 „que gentium non modo idem Innocen-
 „tius, sed & alii Romani Pontifices
 „Prædecessores nostri, benigne con-
 „cesserunt universis utriusque sexus
 „Christifidelibus, qui ea occasione sa-
 „cratissimum hæc salutis nostræ pignus
 „personaliter comitati fuerint, vel ce-
 „reas faces per alios deferendas mise-
 „rint. Quamobrem Tuæ spectatæ
 „pietatis erit satagere, ut prædictæ In-
 „dulgentiæ quamprimum omnibus an-
 „nuntientur, & palam fiant, cum ab
 „hujusmodi promulgatione non leve
 „incitamentum fidei populo afferri
 „possit ad ea libentius exhibenda fre-
 „quentiæ, cultus ac Religionis obsequia,
 „quæ divinissimo Sacramento debentur,
 „quæque Nos & summo communi studio
 „promovere tenemur &c.”

Sæc. XVIII.
 A. C. 1720.

§. LVI.

*Sacrarum Congregationum Romana-
 rum decreta.*

His Papæ epistolis adjungere placet
 paucas sacrarum Congregationum
 decisiones & quidem S. Rituum Con-
 gregatio annuente Clemente XI. Papa
 die tertia Februarii ad preces Jacobi III.

*Bull. Clem.
 XI. part. 3.
 Const. 29.
 pag. 576.
 Decis.
 SS. Congr.
 An-Rit. Offic.*

A a a 2